

No. 2.

Februari 1913.

:- MAANDBLAD -:

:- UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG. -:-

Druk: N. V. »STOOMDRUKKERIJ FLORALIA», Assen.

Dit „Maandblad” verschijnt iederen 2^{den} Dinsdag en wordt copie daarvoor *uiterlijk* den laatsten Dinsdag van de *voorafgaande* maand ingewacht. Alle correspondentie moet uitsluitend gericht worden aan:

J. H. M. ERN. GADIOT,
Rijksweg B 371, Sittard.

'n Merkwaardig plekje in Zuid-Limburg.

In 't vorige nummer van 't Maandblad vestigde 'k de aandacht op 'n ravijn ten Oosten van Ryckholt. We zouden trachten, zeiden we, de palaeontologische schatten, klaarblijkelijk daar verborgen, voor 't Provinciaal Museum van Natuurlijke Historie machtig te worden.

Gedeeltelijk zijn we in dat pogen nu al geslaagd.

Den 3^{den} Januari l.l. hebben Dr. GOOSSENS VAN ROLDUC en ik, 't merkwaardig plekje aan een voorloopig onderzoek onderworpen. Vijf uren lang zijn we er, gewapend met spade en houweel, bezig geweest. En niet zonder succès!

Behalve twee *Belemnieten* vonden we 'n *zevental* *grootere en kleinere fragmenten van hertengeweien*.

Jammer genoeg mocht 't ons nog niet gelukken, 'n gaaf gewei te voorschijn te halen.

Onze vondsten doen ons echter met recht hopen, dat we weldra ook hierin zullen slagen.

Bij onze opsporingen hebben we de medewerking gehad van 'n kant, waarvan we heelemaal niet op hulp hadden gerekend en wel van wilde konijnen. Deze beestjes hadden, bij 't graven van hun 'hol, 'n heel mooi stuk hertengewei te voorschijn gebracht, 't welk we maar voor 't oprapen hadden.

Onze meest belangrijke vondst is die van een goed geconserveerden *maaltand*, welke eenmaal aan 'n hert moet hebben toebehoord. Deze vondst acht ik hierom interessant, wijl ze voor mij 'n bevestiging is van mijn vermoeden, dat de geweien, welke daar ter plaatse liggen, afkomstig zijn van dieren, die er in massa's moeten geleefd hebben.

De heer MARCEL DE PUYDT daarentegen, in: „*Quelques constations relatives à la station néolithique de Sainte-Gertrude*”, meent dat de geweien hier door den mensch zijn neergeworpen, toen hij ze in de steenperiode als werktuigen gebruikte, om er silex meê uit de mergel te halen.

Mogelijk, dat 'n scherp toekijken, bij 't onderzoek, 't welk wordt voortgezet, nog meer tanden doet vinden.

Raath-Bingelrade.

JOS. CREMERS.

Een praatje over Paddenstoelen.

IV.

Eenigen tijd geleden wandelde ik in 't veld tussen Cortenbach en Ter Worm, toen ik onderaan een der palen van eene draadheining, die een weiland omsloot, een collectie paddenstoelen bemerkte die, van verre gezien, den indruk maakte dat daar iemand een zoodje doode botjes of scholletjes had neergegooid. Het waren er minstens een twintig, op en over elkaar gegroeid, glimmend zwart van boven, spiegelend glad, zeer gegolfd, en van onderen roomwit. De steel was of niet aanwezig, zoodat de zwam met een der zijanten vastgegroeid was, of wel er was een korte dikke steel, die echter niet in het midden van de zwam zat doch aan een der zijanten. Het waren *Pleuroten*. Teneinde de soort te determineeren, sneed ik een exemplaar — een der grootste: de ellipsvormige hoed mat pl.m. 25 c.M. — los, maar dat ging niet gemakkelijk, want de taaie korte steel was gevuld met stevig merg. Toen ik het exemplaar nader onderzocht had, kwam ik tot de conclusie dat het de Pl. *Ostreatus*, de Oestervormige *Pleurotus* was, welken naam hij te danken heeft aan zijn onregelmatigen gegolfd en hoed. De plaatjes liepen van den hoedrand tot onderaan den steel af. Deze zwam komt in het najaar en in den winter overal voor aan boomstammen en palen. Zij is eetbaar en moet zelfs bijzonder goed van smaak wezen.